

קבץ

שיחות מזהרא"ש

דבורים נוראים ונפלאים,
מעוררים מעירים ומחזקים,
אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים,
להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים,
להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

*

אשר נאמרו בענין

ראש השנה

*

על ידי מרן מזהרא"ש שליט"א

יצא לאור ה'ש אלול, תשע"ב

על ידי תלמידי מתיבתא היכל הקדוש

חסידי ברסלב

עיר הקדוש ירושלים תובב"א

ראש השנה

מוהרא"ש נ"י אָמר, שְׁעֵצֶם מְעַלֵּת הָעֲנָן לְהִיּוֹת אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה אֵין לְתֵאָר וְאֵין לְשַׁעַר כָּלָל, כִּי רַבְּנוּ ז"ל אָמר בְּפִרוּשׁ (חיי מוהר"ן סימן ת"ה) "הָרֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי הוּא חֲדוּשׁ גָּדוֹל, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יוֹדֵעַ שְׂאֵין זֶה בִּירוּשָׁה מֵאֲבוֹתַי, רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ נָתַן לִי זֹאת בְּמִתְנָה לְבַד, שְׂאֵנִי יוֹדֵעַ מִהוּ רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְכָל הָעוֹלָם פִּלּוּ תִּלּוּי בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי", וְאֵם אָדָם יִתְבוּנֵן קֶצֶת בְּדַבּוּרִים אֵלּוּ, יִכּוֹל לְתֵאָר לְעֵצְמוֹ מְעַט מְעֵצֶם מְעַלֵּת הָעֲנָן לְהִיּוֹת אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, שֶׁהוּא אֶחָד מִסּוּדוֹת וְרֵזִי נִסְתָּרוֹת הַבְּרִיאָה, וְדִיקָא מַחֲמַת שֶׁהוּא דָּבָר נֶעְלָם וְנִסְתָּר מְאֹד מִבְּנֵי אָדָם, לְכֵן הִרְבָּה אֲנָשִׁים אֵין מְבִינִים אוֹתוֹ, וְשׂוֹאֲלִים עָלָיו כָּל מֵינֵי קִשְׁיוֹת, אֲבָל כְּבָר אָמר רַבְּנוּ ז"ל עַל זֶה (חיי מוהר"ן סימן ת"ו), "הֲרִי מִפִּילָא מְקִשִׁים עָלַי הִרְבָּה קִשְׁיוֹת, יִתְיָה לָהֶם עוֹד קִשְׁיָא, אֲבָל אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם שְׂאֵין דְּבָר לְמַעְלָה מִזֶּה", וְלָכֵן כָּל מִי שֵׁישׁ לוֹ מִחַ בְּקִדְקָדוֹ, יַעֲשֶׂה כָּל מַה שְׂבִיכוֹלְתּוֹ לְהִיּוֹת אֶצֶל

רַבְּנוּ ז"ל עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְלֹא יִמָּנַע אוֹתוֹ שׁוּם דְּבָר
שֶׁבְּעוֹלָם, וְעַל יְדֵי זֶה בּוֹדֵאֵי יוֹזֵפֶה לְשָׁנָה טוֹבָה וּמְבֹרָכָת.

וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, שְׁאִפִּילוּ בְּאוֹתָן הַשָּׁנִים שֶׁלֹּא הָיוּ
יְכוּלִים לְהַגִּיעַ לְצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי הַגְּבוּל
הָיָה סָגוּר וּמְסֻגָּר, אַף עַל פִּי כֵּן יָדְעוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנו
שֶׁצָּרִיכִין לְהִתְקַבֵּץ יַחַד עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וּלְהִתְפַּלֵּל בְּיַחַד
עִם מִנְיָן אַנְשִׁים שֶׁמִּתְפַּלְּלִים בְּהִתְקַשְׁרוֹת לְרַבְּנוּ ז"ל בְּרֹאשׁ
הַשָּׁנָה, וְהוּא עַל פִּי דְבוּרוֹ שֶׁל מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל, שְׂאִיפּוּא
שֶׁמִּתְקַבְּצִים יַחַד מִנְיָן שֶׁל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנו, כִּדְאִי לְנִסְעַ מְסוּפָה
הָעוֹלָם עַד סוּפוֹ לְדַחֵף הָרֹאשׁ בֵּינֵיהֶם, וְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנו הָיוּ
מוֹסְרִים נְפֻשָׁם עַל זֶה, בְּדִיוֹק כְּמוֹ שְׂמוֹסְרִים נְפֻשָׁם הַיּוֹם
לְהַגִּיעַ אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר אוֹמֵן עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי
יָדְעוּ שְׂאִצֵּל רַבְּנוּ ז"ל, רֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא עֶקֶר גְּדוֹל, וְצָרִיכִין
מִסִּירַת נְפֶשׁ לְהִתְפַּלֵּל בְּיַחַד עִם קְבוּצַת הַנְּקָרָא עַל שֵׁם רַבְּנוּ
ז"ל, וְלִכְּנֵן עָשׂוּ כָּל מֵינֵי פְּעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְקִיּוֹם זֹאת, וְלֹא
הָיָה שׁוּם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם יְכוּל לְמַנוּעַ אוֹתָם.

וספר מוהרא"ש נ"י, שבתחלת התקרבותו, בשנות צעירותו, נודע לו מפעלת הענין להתקבץ יחד עם מנין של אנשי שלומנו בראש השנה, ולכן בער בו מאד לקיים דבר זה, אבל היה כמעט בלתי אפשרי, כי היה גר בשכונת ברונקס שבניו יורק, והמנין היחידי של אנשי שלומנו היה בשכונת איסט סייד בעיר מנהטן, מרחק רב ועצום מאד, אבל בשנת תש"כ החליט שבכל מחיר הוא מכרח להתפלל עם קבוצת אנשי שלומנו בראש השנה, והיו לו מניעות עצומות על זה, כי אביו הגאון הקדוש ז"ל לא הסכים לזה, והיתה תמיהה גדולה בעיני אביו, לאן הוא רוצה לילך להתפלל בראש השנה, הלא אין רבי או רב המנהל את בית המדרש של חסידי ברסלב, ושאל אותו אביו ז"ל, האם יש למתפללים, או לכל הפחות לבעל התפלה, זקן ופאות? וידע מוהרא"ש נ"י שבמעט בלם היו מגלחי זקן, ורק הבעל תפלה היה מניח זקנו לגדל קצת לפני ראש השנה, שלא יהיה דובר שקרים באומרו "וזקנו מגדל" (בתפלת "הנני העני מפעש"), והכרח לשנות מפני

השָׁלוֹם, וְאָמַר לְאָבִיו שֵׁשׁ שָׁם אֲנָשִׁים עִם זְקָנִים אַרְבָּים...
 וְשָׂאֵל אוֹתוֹ אָבִיו ז"ל, וְאיפוא תאכל? וְאָמַר לְאָבִיו,
 שֶׁהַבְּטִיחַ לוֹ אֶחָד מִן הָאֲנָשִׁים מָקוֹם טוֹב לְאָכּוֹל...

ואודות מקום לישון לא היתה בעיה, כי באותה שכונה
 היתה ישיבת תפארת ירושלים של הגאון רבי משה
 פיינשטיין ז"ל, ששם היה מוהרא"ש נ"י לומד כל השנה,
 והיה יכול לישון שם, ובא לקבוצ בפתעוורות נפלאה
 ובתמימות ובפשטות גדולה, ולא הסתפל על שום דבר
 כלל, כי לא היה אכפת לו מי ומי נמצא שם, העקר שכלם
 באו לקיים רצון רבנו ז"ל להתקבץ יחד על ראש השנה,
 וכלם התפללו בהתקשרות לרבנו ז"ל, והיה ביניהם
 אחדות גדולה, וזה היה "קבוצ ראש השנה", הראשון
 שמוהרא"ש נ"י השתתף בו.

אחר תפילת ערבית, לקח אותו האיש שהבטיח לו מקום
 לאכול, אל איזו מסעדה שהיתה פתוחה לכבוד ראש

השנה, לאנשים ששלמו מקדם החג, וראה מוהרא"ש נ"י
שיש ערבוביה גדולה שם של אנשים ונשים וכו', כי באו
לשם כל מיני סוגי אנשים מכל השכונה, לאכול סעודת יום
טוב, ותקף ומיד ברח מוהרא"ש נ"י משם, ולא אכל כלום
ולא עשה קדוש כל הלילה, רק התבודד במעט כל הלילה
במקום שהיה ישן, ובבקר לא אכל כלום עד שעשו קדוש
בבית המדרש אחר תפילת שחרית, ואז אכל קצת
מזונות, וכן בליל שני של ראש השנה לא היה לו מה
לאכל עד קדוש ביום שני, וככה עבר לו כל הראש השנה
במסירת נפש עצומה, אבל לא היה אכפת לו כלל, כי בא
רק לקיים רצון רבנו ז"ל להתקבץ ביחד על ראש השנה,
והבין היטב אז את שיחת רבנו ז"ל (היי מוהר"ן סימן ת"ד)
"אם לאכול אם שלא לאכול, אם לישון אם שלא לישון, אם
להתפלל אם שלא להתפלל, אך ורק שיתהיו אצלי על ראש
השנה", והחיה את עצמו בזה מאד.

לשנה האחרת, שנת תשכ"א, הזמין אותו אחד מאנשי שלומנו, שהיה גר באותה שכונה של האיסט סייד, לא רחוק מן בית המדרש, לאכל אצלו, פי נודע לו שבשנה שעברה לא רצה לאכל במסעדה, והסכים לזה מוהרא"ש נ"י, אבל גם שם לא מצא מוהרא"ש נ"י קורת רוח, פי האיש ההוא גם הזמין הרבה מבני משפחתו, וכלם ישבו אצל השלחן אנשים ונשים ביחד, ומוהרא"ש נ"י היה בחור צעיר, והתבייש מאד, וישב בשתיקה אצל השלחן כל הזמן עם פניו למטה, והיה מחכה שרק יגמרו את הסעודה ויברח משם, וכן עשה, ואז החליט בדעתו, שפאז והלאה לא יאכל אצל אף אחד, רק יביא עמו אכל מהבית, ויאכל לבד בחדרו, ולמה צריך לטובות מאחרים?

וכן עשה, שלשנה תבאה, וכן לאחר שהתחתן בשנת תשכ"ב, הביא עמו אכל פשפא לקבוצין של ראש השנה, ואכל לבד בחדרו, והיה יכול להתבודד הרבה עמו יתברך כל הראש השנה באין מפריע.

וּסְפַר לָנוּ מוֹהֲרָא"ש נ"י כָּל זֹאת, לְהִרְאוֹת לָנוּ אֵיזוֹ
מְסִירוֹת נֶפֶשׁ צָרִיכִין כְּדֵי לְהַגִּיעַ אֶל קְבוּצַת שָׁל אַנְשֵׁי
שְׁלוֹמֵנוּ בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, וּבְכַרְט הַיּוֹם, שֶׁתְּהִלָּה לָּאֵל הַגָּבוֹל
פְּתוּחָה, וַיְכוּלִים לְהִיזוֹת עַל צִיּוֹן רַבֵּנוּ ז"ל מִמַּשׁ בְּעִיר אוֹמֵן
עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, לְכֵן בְּוֹדָאֵי צָרִיכִין לְמַסַּר נַפְשׁוֹ בְּכָל מֵינֵי
אוֹפְנִים לְהַגִּיעַ לְשָׁם, וְרַבֵּנוּ ז"ל בְּוֹדָאֵי יְמֵלִיץ טוֹב בְּעֵדְנוּ,
וַיַּפְעַל בְּעֵדְנוּ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוֹקָה, וְתִהְיֶה לָנוּ כְּתִיבָה
וְחִתִּימָה טוֹבָה בְּתוֹךְ כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אָמֵן.
